

Sperwerperikelen

Sake de Vlas

Op een mooie zomeravond in 1986 kon mijn vogelmaat niet inventariseren en ik besloot dat het een uitgelezen avond was om een sperwerhorst met pullen in de buurt van Drouwen te controleren. Het zou volgens mij nog wel kunnen, maar ik ben wel vaker eigenwijs. Toen ik dan ook halverwege de stam was, waarschuwden de jonge bewoners mij dat ze niet zo klein meer waren. Maar ja, één keer eigenwijs, altijd eigenwijs. Op het moment dat mijn hoofd boven de nestrand stak, konden twee van de vijf pullen het niet meer verdragen en stapten op. Springers worden ze wel genoemd. Nummer een kwam vijf meter verder in een andere fijnspaar terecht en nummer twee ondernam een lange glijvlucht de andere kant op en dook 80 meter verder het struweel in. Op dat moment besepte ik mijn negatieve karaktereigenschap ten volle. Er zat dan ook niets anders op dan de horstboom te verlaten en nummer een uit boom te vissen. Dat gaf verder geen problemen en gewikkeld in mijn bloesje mocht zij wachten tot haar broertje gevonden was.

De muggenpopulatie (als die nog zou leven) zal zich deze avond kunnen herinneren. Het wemelde ervan en ze vertelden ook aan elkaar dat er een malloot met bloot lichaam rondliep.

Nummer twee was niet zo makkelijk te vinden want bepaal maar eens goed waar twee gelijktijdige springers heengaan als je halverwege een fijnspaar aan wat dunne takken hangt.

Uiteindelijk vond ik hem onder wat braamstruiken, hetgeen mijn uitwendige schoonheid ook niet ten goede kwam. Fluks werd de horstboom weer beklommen met een stel verontwaardigde halfwas pullen in mijn bloesje.

Heel voorzichtig werden ze over de nestrand gezet, er voor zorgdragend dat de overgebleven pullen niet te veel van mij zagen.

Misschien dat nummer drie mijn hand niet zo mooi vond of dat ze het niet eens was met de terugkerende voedselconcurrentie. Hoe het ook zij, ze sprong en belandde ergens halverwege in een nadere fijnspaar, waar ze bungelend aan één poot voor lantaarntje speelde en mij dwong nogmaals een paar keer op en neer te gaan.

Nummer drie heb ik heel voorzichtig, heel langzaam op de nestrand gezet. Ze zat in wankel evenwicht en ik ben 50 meter verder op de grond gaan zitten kijken of ze er weer helemaal opklom.

Muggen ruiken volgens mij niet alleen bloed, maar ook zweet en na vijf minuten was het niet meer te harden en ben ik maar gaan lopen. Na een kwartier zat ze er weer volledig op en kon ik naar huis.

Twee weken later ben ik nog eens gaan kijken. Ze dwarrelden bedelend door de takken. De muggen waren er ook nog.

Adres: Heiakkers 3, 9463 TN Eext

